

[Preben Møller Hansen]

den lovgivning, man vedtager, har af konsekvenser.

Det, der står tilbage, er jo, at 700.000 folkepensionister er blevet groft snydt ved den finanslov, som Socialdemokratiet satte deres fingertryk på, fordi man vidste, at alle priserne ville få en eksplosionsstigning allerede fra 1. januar 1988. Men alligevel gik Socialdemokratiet med til at nulstille dyrtidsreguleringen med virkning fra 1. januar 1988.

Og så er spørgsmålet selvfølgelig, hvilken konsekvens det får. Ja, man er jo med til at ødelægge en eller anden form for prisstabilitet, for det er ganske givet, som hr. Glistrup sagde, at hvis man ændrer ved pristalsstillingen, så øges inflationen, medmindre man diktatorisk fra Folketingets side griber ind over for arbejdsmarkedets parter og dikterer lønninger, som de ikke selv ville sælge deres arbejdskraft for. Lige så snart man nulstiller dyrtidsreguleringen, er det helt naturligt for arbejderne ude på arbejdspladserne at kræve mere i løn, fordi nulstillingen betyder en underminering af deres købekraft.

Det er klart, at arbejderne, der sælger deres arbejdskraft, vil have den maksimale pris. De vil have en pris, så de kan leve et anstændigt liv, og når man så underminerer disse muligheder fra Folketinget, så kræver de selvfølgelig kompensation i form af højere lønninger. Derfor er det i realiteten os, der ødelægger prisstabiliteten ved at gennemføre disse »tekniske ændringer«, som ikke har noget med tekniske ændringer at gøre. Man ødelægger den økonomiske mulighed for hundredtusinder af danske familier, og det får man ikke Fælles Kurs til at være med til overhovedet.

Jeg er glad for, at SF nu også har indset, at det var Fælles Kurs, der anlagde den rigtige politiske linje. Det kan man fornemme at SF har forstået, idet hr. Aage Frandsen, socialisten, har forstået, at man nu er lidt skeptisk og vil se lidt på det. Jeg har jo læst mig til i nogle artikler, at man sætter spørgsmålstegn ved, hvem der er socialister, og hvem der ikke er det, men det er ikke særlig socialistisk at stemme for en lovgivning, der ødelægger vilkårene for dem, der skaber værdierne her i landet.

Økonomiministeren (Enggaard):

Jeg takker ordførerne for deres overvejende tilslutning til lovforslaget, som jo, som det rig-

tigt er blevet fremhævet, er konsekvenslovgivning i forhold til det lovforslag om nulstilling af pristallet, som tidligere har været behandlet, og som stadig er til udvalgsbehandling.

Allerede ved førstebehandlingen var flere ordførere – jeg husker f.eks. Socialdemokratiets ordfører, hr. Lykketoft – inde på spørgsmålet om eventuelle konsekvenser i anden lovgivning, og jeg lovede ved den lejlighed at vende tilbage til spørgsmålet, når disse konsekvenser var nærmere belyst.

I mellemtiden har vi set en gennemførelse af lovgivningen vedrørende regulering af de sociale pensioner og gennemførelse af lovgivningen vedrørende Statens Uddannelsesstøtte, hvor satsen er blevet fastsat på en sådan måde, at regulering i disse lovgivninger ikke er påkrævet.

Tilbage er de områder, som er nævnt i dette forslag. Som det også er blevet nævnt i diskussionen, har princippet for udformning af disse forslag været at følge de samme retningslinjer, som har været anlagt i forbindelse med tidligere nulstilling af pristallet, senest i forbindelse med nulstillingen i januar 1980.

Hr. Aage Frandsen var inde på spørgsmålet om, hvorfor man ikke gennemfører en almindelig procentregulering i stedet. Jeg skal erindre om, at en lang, lang række områder i de seneste år er blevet friholdt for indeksering. Det har været et bærende princip for regeringen, at man ikke skulle have indeksering flere steder end strengt nødvendigt. Der, hvor det er nødvendigt efter regeringens opfattelse, er først og fremmest det sociale område og de steder, hvor man kontraktligt er forpligtet til regulering som f.eks. for indekstrakternes vedkommende.

Men jeg vil advare imod den tankegang, at vi skulle vende tilbage til en mere generel indeksering. Jeg mener, det har været en værdifuld del af den økonomiske politik, at vi i et vist omfang er kommet væk fra de vældig mange indekseringsmekanismer, som vi har haft, og det har været et godt bidrag til den større prisstabilitet, den mere stabile økonomiske politik, som det har været muligt at gennemføre i de senere år.

Spørgsmålet, som blev rejst fra hr. Glistrups side, om man ikke i virkeligheden burde bruge 1914-pristallet, er jo en meget spændende tanke. Det ville føre til et ganske stort pristal, og det ville også i sin konsekvens – i hvert fald hvis